

บทที่ 1

บทนำ

1. ที่มาและลักษณะของปัญหา

การขายทอดตลาดเป็นการซื้อขายชนิดหนึ่งที่มีหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนที่กฎหมายบัญญัติขึ้นไว้เป็นพิเศษให้แตกต่างจากการซื้อขายธรรมดา เพราะเหตุว่าการขายทอดตลาดมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สำคัญแตกต่างจากการซื้อขายธรรมดา ในแง่ของการเชื่อเชืงให้เข้าทำสัญญาซื้อขาย ซึ่งการขายทอดตลาดโดยภาคเอกชนมักประกาศโฆษณาการขายทอดตลาดแก่สาธารณชนเพื่อเพิ่มโอกาสให้ผู้ซื้อทราบว่าเป็นจำนวนมาก ซึ่งก็ทำให้มีแนวโน้มที่จะขายทอดตลาดทรัพย์สินได้ในราคาที่สูงขึ้น ในขณะที่การขายทอดตลาดโดยกรมบังคับคดี ฝ่ายปกครอง รวมทั้งการขายทอดตลาดทรัพย์สินเพื่อนำเงินที่ได้มาวางไว้ที่สำนักงานวางทรัพย์สินแทนทรัพย์สินนั้นตามมาตรา 336 และมาตรา 337 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะต้องประกาศโฆษณาการขายทอดตลาดแก่สาธารณชนด้วย การขายทอดตลาดจึงเป็นเรื่องระหว่างผู้ขายทรัพย์สินและผู้ทอดตลาดฝ่ายหนึ่งกับผู้ซื้อทรัพย์สินอีกฝ่ายหนึ่ง โดยในกระบวนการขายทอดตลาดก่อนที่จะมีผู้ซื้อทรัพย์สินฝ่ายหนึ่งได้นั้นก็จะมีผู้รู้ราคาอีกกลุ่มหนึ่งด้วยที่จะทำการรู้ราคากันจนกระทั่งได้ราคาที่ดีที่สุด ซึ่งผู้รู้ราคาสูงสุดก็จะกลายมาเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินไปในที่สุด ภายใต้เงื่อนไขว่าราคาสูงสุดดังกล่าวนี้เป็นที่พอใจของผู้ทอดตลาด โดยในส่วนของผู้รู้ราคาก็อาจมีมากกว่าหนึ่งคน ซึ่งผู้รู้ราคาแต่ละคนไม่อาจจัดว่าเป็นฝ่ายเดียวกันได้ ดังนั้น การขายทอดตลาดจึงมีลักษณะเป็นการขายต่อสาธารณชน (Public Sale) ในขณะที่การซื้อขายธรรมดาเป็นเรื่องระหว่างผู้ขายทรัพย์สินฝ่ายหนึ่งและผู้ซื้อทรัพย์สินอีกฝ่ายหนึ่งเป็นสำคัญเท่านั้น ซึ่งสัญญาซื้อขายก็เป็นผลที่ได้จากการเจรจาต่อรองระหว่างผู้ขายทรัพย์สินและผู้ซื้อทรัพย์สิน การซื้อขายธรรมดาจึงเป็นการขายต่อเอกชน (Private Sale)

แม้ว่าการขายทอดตลาด ไม่ว่าจะเป็นการขายทอดตลาดที่ดำเนินการในระบบของภาคเอกชน กรมบังคับคดี หรือฝ่ายปกครองก็ตาม จะมีลักษณะเป็นสัญญาระหว่างเอกชนกับเอกชน กล่าวคือ ผู้ขายทรัพย์สินหรือผู้ทอดตลาดในแต่ละระบบมีสถานะเป็น/เสมือนเป็นเอกชนที่เข้าทำสัญญากับผู้ซื้อทรัพย์สินที่มีสถานะเป็นเอกชนเช่นเดียวกัน แต่เมื่อการขายทอดตลาดดังกล่าวได้รวมลักษณะที่เป็นการขายต่อสาธารณชน (Public Sale) เข้าไว้ด้วยแล้ว ดังนั้น การ

ปฏิบัติการให้ครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนพิเศษดังกล่าวจึงเป็นสาระสำคัญที่จะทำให้การขายทอดตลาดนั้นบริบูรณ์ในลักษณะที่ได้มีการปกป้องคุ้มครองประโยชน์ได้เสียของบุคคลทั้งหลายที่เกี่ยวข้องไปด้วยแล้วในตัว ยิ่งไปกว่าการปกป้องคุ้มครองประโยชน์ได้เสียของคู่สัญญาในการซื้อขายธรรมดา เช่น การขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อการบังคับชำระหนี้ ก็จะต้องให้ความคุ้มครองทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้ไม่ให้มีการฉ้อฉลจนเป็นเหตุให้ได้ราคาทรัพย์สินที่ต่ำเกินสมควร เนื่องจากการขายทอดตลาดทรัพย์สินได้ในราคาที่ต่ำเกินสมควรนั้นย่อมทำให้เจ้าหนี้เสียหายเพราะอาจไม่ได้รับชำระหนี้เงินคืนเชิง ทั้งๆที่ทรัพย์สินดังกล่าวมีมูลค่ามากกว่าพอที่จะชำระหนี้ได้เงินคืนเชิง อีกทั้งเจ้าหนี้ก็อาจต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินอื่นของลูกหนี้ ในขณะที่ลูกหนี้ก็เสียหายเพราะอาจถูกบังคับชำระหนี้ในส่วนที่ยังขาดอยู่จากทรัพย์สินอื่น เป็นต้น

การขายทอดตลาดเป็นวิธีการหนึ่งที่ยอมรับใช้กันมากในการซื้อขายทรัพย์สิน ทั้งในกรณีที่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินสมัครใจที่จะขายทรัพย์สินนั้นและถูกบังคับให้ต้องขายทรัพย์สินนั้น เนื่องจากโดยสภาพของกระบวนการในการขายทอดตลาดที่มีการรู้ราคากัน ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่าการขายทอดตลาดจะทำให้สามารถขายทรัพย์สินได้ราคาที่ดีภายใต้เงื่อนไขของกลไกตลาด ณ ขณะที่มีการขายทอดตลาดนั้น อย่างไรก็ตาม การขายทอดตลาดก็ไม่ได้ทำให้สามารถขายทรัพย์สินได้ราคาดีดังความเข้าใจเสมอไป ในบางครั้งการขายทอดตลาดอาจได้ราคาทรัพย์สินต่ำกว่าการขายให้แก่ผู้ซื้อทรัพย์สินในการซื้อขายธรรมดาเสียด้วย เพราะในมุมมองของผู้เข้าสู่ราคาทุกคนก็ย่อมอยากที่จะได้ทรัพย์สินในราคาต่ำอยู่แล้ว เพียงแต่มีกระบวนการของการรู้ราคาเข้ามาบังคับให้ผู้เข้าสู่ราคาต้องพยายามเสนอราคาให้สูงเท่านั้น เมื่อกรณีเป็นที่ยอมรับใช้วิธีการขายทอดตลาดกันมาก ก็ย่อมเป็นธรรมดาที่จะเกิดเป็นปัญหาขึ้นในระหว่างการดำเนินการขายทอดตลาด ทั้งปัญหาทางกฎหมายและปัญหาทางปฏิบัติ ซึ่งในบางปัญหาก็สามารถอาศัยการปรับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายประกอบการอ้างอิงคำพิพากษาศาลฎีกาที่เป็นบรรทัดฐานในทางปฏิบัติในการแก้ไขเยียวยาได้ แต่ในบางปัญหาก็ยังคงไม่มีแนวทางในการแก้ไขเยียวยา

ในการศึกษาเรื่องการขายทอดตลาดในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนได้รวบรวมปัญหาต่างๆ ที่ผู้เขียนได้พิจารณาและวิเคราะห์ไว้โดยลำดับดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาการปรับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการขายทอดตลาด

(1.1) ลำดับของกฎหมายเกี่ยวกับการขายทอดตลาดที่จะต้องคำนึงถึง

เนื่องจากการขายทอดตลาดเป็นการซื้อขายชนิดหนึ่ง โดยกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดมีบัญญัติไว้แต่เพียงบางเรื่อง เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดโดยเฉพาะเพียงแค่ 9 มาตรา ตั้งแต่มาตรา 509 ถึงมาตรา 517 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น เป็นต้น และในส่วนของการ

กฎหมาย หลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดที่นอกเหนือไปจากกฎหมายฉบับหลักที่เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ก็มีอยู่อีกเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ หน่วยงานและนิติบุคคลต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่ทำการจำหน่ายทรัพย์สินโดยวิธีการขายทอดตลาดต่างก็มีข้อกำหนดในส่วนหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดเป็นการภายใน ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวมีอยู่หลายลำดับขั้นและยังคงกระจัดกระจายไม่เป็นหมวดหมู่ กรณีจึงเกิดเป็นปัญหาว่าในการขายทอดตลาดครั้งหนึ่งๆ จะต้องพิจารณากฎหมายรวมถึงข้อกำหนดใดบ้าง เพื่อให้การขายทอดตลาดนั้นดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม เนื่องจากในบางครั้งการใช้กฎหมายและข้อกำหนดที่แตกต่างกันอาจนำมาซึ่งผลที่แตกต่างกันได้

นอกจากนี้ ยังมีกรณีที่น่าพิจารณาด้วยว่าการขายทอดตลาดจะตกอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 หรือไม่ ประการใด

(1.2) ความรับผิดชอบของผู้ขายทรัพย์สินเพื่อการรอนสิทธิ

เนื่องจากการยกเว้นความรับผิดชอบให้แก่ผู้ขายทรัพย์สินเพราะเหตุทรัพย์สินชำรุดบกพร่องกับเหตุที่ผู้ซื้อทรัพย์สินถูกรอนสิทธิยังคงมีความแตกต่างกันอยู่ กล่าวคือ ผู้ขายทรัพย์สินได้รับยกเว้นโดยมาตรา 473 (3) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้ไม่ต้องรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องในทรัพย์สินที่ได้ขายทอดตลาด ในขณะที่ผู้ขายทรัพย์สินนั้นยังคงต้องรับผิดชอบในการที่ผู้ซื้อทรัพย์สินถูกรอนสิทธิโดยไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ซื้อทรัพย์สินได้รู้ถึงการรอนสิทธินั้นอยู่แล้วในเวลาทำสัญญาซื้อขาย ทั้งๆ ที่ความรับผิดชอบทั้ง 2 ประการต่างก็เป็นความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดเช่นเดียวกัน และถ้าหากผู้ขายทรัพย์สินได้กำหนดยกเว้นความรับผิดชอบของตนโดยข้อสัญญาไว้ กรณีจะต้องพิจารณาด้วยว่าข้อสัญญาดังกล่าวก็จะต้องตกอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 ด้วย หรือไม่ ซึ่งก็จะทำให้ผู้ขายทรัพย์สินไม่ได้รับยกเว้นความรับผิดชอบโดยสิ้นเชิงในทำนองเดียวกันกับความรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่อง

(1.3) เงื่อนไขเกี่ยวกับการประกาศโฆษณาการขายทอดตลาด

ในส่วนของการประกาศโฆษณาการขายทอดตลาดนั้น ไม่ปรากฏว่า มาตรา 509 ถึงมาตรา 517 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้กำหนดไว้ในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขทางกฎหมายของการขายทอดตลาด รวมทั้งหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องไว้เป็นการทั่วไป ดังนั้น โดยหลักแล้วการขายทอดตลาดไม่จำเป็นต้องมีการประกาศโฆษณาการขายทอดตลาด เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายหรือข้อกำหนดระบุไว้เป็นการเฉพาะว่าจะต้องมีการประกาศโฆษณาการขาย

ทอดตลาด ซึ่งการขายทอดตลาดโดยภาคเอกชนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการบังคับชำระหนี้ที่ไม่มีการประกาศโฆษณาการขายทอดตลาดหรือมีการประกาศโฆษณาการขายทอดตลาดที่ไม่มีประสิทธิภาพ ย่อมทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่อยู่ในฐานะลูกหนี้ต้องเสียหาย เช่น ในการขายทอดตลาดตามมาตรา 470 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ซื้อทรัพย์สินเดิมในการซื้อขายธรรมดาที่ตกเป็นผู้ผิดนัดก็จะได้รับความเสียหาย หากการขายทอดตลาดได้ดำเนินการโดยฉ้อฉลในระหว่างบุคคลเพียงไม่กี่คน จนเป็นเหตุให้ได้ราคาทรัพย์สินที่ต่ำเกินสมควร ซึ่งผู้ซื้อทรัพย์สินเดิมก็ต้องรับผิดชอบในส่วนที่ยังขาดอยู่ เป็นต้น ทั้งที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ขายทรัพย์สินต้องขายทรัพย์สินนั้นโดยวิธีการขายทอดตลาด ก็เพราะเหตุว่าการขายทอดตลาดจะเป็นการให้ความคุ้มครองแก่ลูกหนี้ได้ดียิ่งกว่าการให้สิทธิผู้ขายทรัพย์สินที่จะขายทรัพย์สินนั้นโดยวิธีอื่น

(2) ปัญหาความสมบูรณ์ของการขายทอดตลาด

ผู้เขียนได้แยกพิจารณาระหว่างความสมบูรณ์ของสัญญาขายทอดตลาดทรัพย์สินและสัญญาซื้อขายทรัพย์สินจากการขายทอดตลาด เพราะเหตุที่การขายทอดตลาดเป็นการซื้อขายชนิดหนึ่ง การขายทอดตลาดอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ชนิดพิเศษจึงต้องอยู่ในบังคับของแบบแห่งสัญญาซื้อขายตามมาตรา 456 วรรคแรก แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่จะต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ด้วย ดังนั้น โดยลำพังแต่เพียงการที่ผู้ทอดตลาดแสดงความตกลงด้วยการเคาะไม้หรือด้วยกิริยาอื่นอย่างใดอย่างหนึ่งตามจารีตประเพณีในการขายทอดตลาดที่ทำให้สัญญาขายทอดตลาดทรัพย์สินบริบูรณ์ตามมาตรา 509 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงยังไม่เพียงพอที่จะทำให้สัญญาซื้อขายอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ชนิดพิเศษจากการขายทอดตลาดสมบูรณ์ตามมาตรา 456 วรรคแรก แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไปได้ และในทำนองเดียวกันกับการขายทอดตลาดสังหาริมทรัพย์ที่มีราคาตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไปก็ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้ต้องรับผิดชอบ หรือมีการวางมัดจำ หรือได้ชำระหนี้บางส่วนแล้ว เพื่อเป็นหลักฐานในการฟ้องร้องบังคับคดีที่เกิดขึ้นตามสัญญาซื้อขายสังหาริมทรัพย์จากการขายทอดตลาดตามมาตรา 456 วรรค 2 และวรรค 3 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น กรณีจึงเท่ากับว่าลำพังแต่สัญญาขายทอดตลาดทรัพย์สินที่บริบูรณ์ตามมาตรา 509 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก็ยังไม่อาจฟ้องร้องบังคับคดีกันได้ กรณีจึงมีประเด็นที่จะต้องศึกษาว่าการบังคับตามมาตรา 456 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ทั้ง 2 กรณีเป็นการสอดคล้องกับทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นหรือไม่

(3) ปัญหาการโอนกรรมสิทธิ์ไปยังผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาด

เนื่องจากการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินไปยังผู้ซื้อทรัพย์สินนี้ต้องพิจารณาประกอบกับความสมบูรณ์ของการขายทอดตลาดในหัวข้อ (2) ข้างต้น กล่าวคือ สัญญาซื้อขายที่

จะต้องทำตามแบบย้อมเป็นผลให้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นโอนไปยังผู้ซื้อทรัพย์สินก็ต่อเมื่อได้ทำตามแบบนั้นแล้ว โดยผู้เขียนได้แยกพิจารณาเป็นกรณีของสังหาริมทรัพย์ตามมาตรา 1299 วรรคแรก แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และกรณีของสังหาริมทรัพย์ที่เป็นหุ้น สิทธิเรียกร้องและสังหาริมทรัพย์อื่น เนื่องจากหุ้นและสิทธิเรียกร้องเป็นกรณีที่มีกฎหมายกำหนดแบบของการโอนไปซึ่งกรรมสิทธิ์ในสังหาริมทรัพย์ไว้เป็นการเฉพาะในทำนองเดียวกันกับอสังหาริมทรัพย์ กรณีจึงแตกต่างจากสังหาริมทรัพย์อื่นที่อาศัยแต่เพียงสัญญาซื้อขายสังหาริมทรัพย์จากการขายทอดตลาดก็เพียงพอที่จะทำให้กรรมสิทธิ์ในสังหาริมทรัพย์นั้นโอนไปยังผู้ซื้อทรัพย์สินได้แล้ว

ในประเด็นนี้ปรากฏคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ได้วางหลักโดยอาศัยมาตรา 1330 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมให้ความคุ้มครองผู้ซื้ออสังหาริมทรัพย์จากการขายทอดตลาดตามคำสั่งศาล โดยให้ผู้ซื้ออสังหาริมทรัพย์มีกรรมสิทธิ์โดยทันทีที่การขายทอดตลาดบริบูรณ์ตามมาตรา 509 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นกรณีที่ยังมีข้อโต้แย้งในทางวิชาการและไม่ครอบคลุมถึงผู้ซื้อทรัพย์สินในกรณีอื่น

(4) ปัญหาการเพิกถอนการขายทอดตลาด

ผู้เขียนได้แยกพิจารณาปัญหาการเพิกถอนการขายทอดตลาดออกเป็นการเพิกถอนการขายทอดตลาดเพราะเหตุการขายทอดตลาดไม่บริบูรณ์และเหตุอื่น ซึ่งการเพิกถอนการขายทอดตลาดเพราะเหตุอื่นเป็นการลบล้างกระบวนการขายทอดตลาดที่ได้ดำเนินการมาจนกระทั่งแล้วเสร็จ ซึ่งผู้เขียนจะได้วิเคราะห์ว่ากรณีใดบ้างที่จะถือได้ว่าเป็นมูลเหตุแห่งการเพิกถอนการขายทอดตลาด อีกทั้งบุคคลที่กระทำการหรืองดเว้นกระทำการจนเป็นเหตุให้การขายทอดตลาดถูกเพิกถอนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อบุคคลที่ได้รับความเสียหายเพราะเหตุดังกล่าวหรือไม่ ประการใด

(5) ปัญหาการเรียกร้องราคาในส่วนที่ขาดและการคืนราคาในส่วนที่เกินในกรณีที่มีการขายทอดตลาดทรัพย์สินซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

แม้มาตรา 516 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะได้กำหนดไว้ชัดเจนแล้วว่าผู้รู้ราคาคงเดิมที่ไม่ชำระราคาทรัพย์สินจนเป็นเหตุให้ต้องมีการขายทอดตลาดซ้ำอีกครั้งหนึ่งเป็นผู้ต้องรับผิดชอบในราคาในส่วนที่ขาด กรณีก็มีปัญหาที่น่าสนใจเกี่ยวกับบุคคลผู้มีสิทธิเรียกให้ผู้รู้ราคาคงเดิมรับผิดชอบชำระราคาในส่วนที่ขาด เนื่องจากปรากฏแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่วินิจฉัยว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ใช่บุคคลผู้มีสิทธิดังกล่าว

นอกจากนี้ ในกรณีที่ราคาทรัพย์สินที่ได้จากการขายทอดตลาดซ้ำอีกครั้งหนึ่งนั้นมากกว่าราคาทรัพย์สินที่ได้จากการขายทอดตลาดในครั้งก่อน กรณีย่อมเป็นปัญหว่าบุคคลใดพึงได้รับคืนราคาในส่วนที่เกินนั้น เพราะไม่มีบทบัญญัติใดกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- (1) เพื่อศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับกฎหมาย ระเบียบ และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดในกฎหมายไทย
- (2) เพื่อรวบรวมหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนของการขายทอดตลาดทุกระบบในกฎหมายไทย ทั้งที่ดำเนินการโดยภาคเอกชน กรมบังคับคดี และฝ่ายปกครอง ซึ่งมีอยู่มากมายและกระจัดกระจายไม่เป็นหมวดหมู่
- (3) เพื่อศึกษากฎหมายต่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาด
- (4) เพื่อเสนอให้เห็นถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดในกฎหมายไทย
- (5) เพื่อศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ และนำเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดในกฎหมายไทย

3. ขอบเขตของการศึกษา

ผู้เขียนทำการศึกษาลักษณะ วิธีการ และขั้นตอนของการขายทอดตลาดทุกระบบในกฎหมายไทย ทั้งที่ดำเนินการโดยภาคเอกชน กรมบังคับคดี และฝ่ายปกครอง ในลักษณะของการรวบรวมและวิเคราะห์กฎหมาย ระเบียบ และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของการขายทอดตลาดโดยฝ่ายปกครองนั้น ปรากฏว่าหน่วยงานต่างๆของรัฐต่างได้ออกกฎ ระเบียบ และวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้บังคับกับการขายทอดตลาดที่ดำเนินการโดยหน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยงานนั่นเอง ดังนั้น ในส่วนนี้ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาลักษณะ วิธีการ และขั้นตอนของการขายทอดตลาดโดยฝ่ายปกครองใน 2 ลักษณะ กล่าวคือ ลักษณะหนึ่งเป็นการศึกษาตามกฎหมาย ระเบียบ และวิธีปฏิบัติที่ใช้ได้กับหน่วยงานของรัฐทุกหน่วยงาน เช่น พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เป็นต้น และอีกลักษณะหนึ่งเป็นการศึกษากฎหมาย ระเบียบ และวิธีปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยงาน รวมทั้งสิ้น 3 หน่วยงาน คือ กรมศุลกากร กรมสรรพากร และกรมสอบสวนคดีพิเศษ โดยผู้เขียนมิได้ศึกษาไปถึงกฎหมาย ระเบียบ และวิธีปฏิบัติในการขายทอดตลาดโดยหน่วยงานของรัฐหน่วยงานอื่น เช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เป็นต้น แต่ประการใด

ผู้เขียนได้นำหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนของการขายทอดตลาดทุกระบบในกฎหมายไทยที่ได้ทำการศึกษาดังกล่าวมาทำการวิเคราะห์ถึงลักษณะและสภาพของปัญหาที่เกิดขึ้นอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการปรับใช้หลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนดังกล่าว นอกจากนี้

ผู้เขียนยังได้ศึกษาหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนของการขายทอดตลาดในกฎหมายต่างประเทศ อีก 2 ประเทศ กล่าวคือ ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่ใช้กฎหมายในระบบคอมมอนลอว์ และประเทศเยอรมันซึ่งเป็นประเทศที่ใช้กฎหมายในระบบซีวิลลอว์ โดยเป็นการศึกษาในเชิง วิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายของทั้ง 2 ประเทศนั้นกับกฎหมายไทยและปัญหาที่เกิดขึ้น

4. วิธีการศึกษา

ผู้เขียนใช้วิธีการศึกษาข้อมูลจากเอกสารต่างๆที่ผู้เขียนค้นคว้าจากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งใช้วิธีการศึกษาจากสถานการณ์จริงในการขายทอดตลาด โดยผู้เขียนได้เข้าร่วมสังเกตการณ์ในการขายทอดตลาดเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องด้วย

โดยลักษณะในการศึกษานั้น ผู้เขียนได้ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในการขายทอดตลาดในประเทศไทยเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติ นอกจากนี้ ผู้เขียนได้ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในการขายทอดตลาดในต่างประเทศในลักษณะของกฎหมายเปรียบเทียบ เพื่อพิจารณาแนวทางที่ประเทศต่างๆใช้ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วย

5. ผลที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

ผู้เขียนมุ่งหวังว่าสารนิพนธ์ฉบับนี้จะได้นำเสนอให้เห็นถึงหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนของการขายทอดตลาดทุกระบบในกฎหมายไทย ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาด รวมทั้งแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วย